

od leta do leta hujsa. Sila pa goni, kakor kaže izkušnja, ljudi, če drugod ne dobé pomoči, v socializmu. Zato se bomo ustavljali predlogom Rutowsky-Bärnreither in glasovali proti njim.

## Cerkvene zadeve.

**Prelat Fran Kosar.**

(Dalje.)

Ko se Kosar zopet loti dela v vinogradu Gospodovem, pomirilo se je njegovo srce in skušnjava zavoljo poklica ni ga več motila. Po dolgi vojski vrnil se je zvesti duši sladki mir, ki je ni več zapustil do smrti. O njegovem dušnem pastirovanju ljudje se zdaj vsi navdušeno govoré. Zlasti pa je bila zopet njegova beseda, ki je verne od vseh strani vabila v Braslovče, da je prostorna cerkev šestokrat bila pretesna. Kosar pa svojim poslušalcem nikakor ni prizanašal, temveč hudo jih je prijemal in dosti ostro pridigoval. O grehu, o pokori, o starih poslednjih rečeh govoril je najrajši. Njegova duša bila je menda še vedno nekoliko zamišljena v strogo redovno življenje. Prej in slej namreč njegova beseda ni bila ostra, temveč mila, bolj ljubezniva kakor stroga. »Dolgo pridigujejo, a nikoli predolgo, se bi jih poslušali« — djali so ljudje. Za pobožne duše imela je njegova pridiga vedno sladke tolažbe, a tudi na srce grešnikovo je njegova beseda tako dolgo trkala, dokler ga ni odprl pokori.

Vsi dobri so Kosarja pristrčno ljubili, a tudi grešniki se ga niso bali. Čudno oblast imel je nad ljudmi, nikdo se ni mogel ustavljati vstrajni njegovi pastirski ljubezni. Zato pa je bila njegova spovednica vedno od spovedancev obdana; dosti jih je želelo pri njem opraviti dolgo spoved. Še zdaj se stari ljudje hvaležno ponašajo s tem ter smatrajo za nekako posebno milost, da so o svojem času pri rajnem prelatu opravili spoved celega življenja. Hudi duh ni imel tako utrjenega mesta, da bi mu ga Kosar ne vzel koj z naskokom. In če se mu to ni posrečilo, nosil je tako vstrajno skrinjo postave božje okoli grešnega srca ter ga glasno budil, a mu zopet tako milo govoril na srce, da se je moralo začeti rušiti zidovje Jerihe in se mu podati trdnjava.

Vsakdo je menil, da veliki trud in obilni posli slabotnega duhovnika morajo zopet podreti. Ali Kosar opravljal je vsako delo z veseljem, in veseli težak čuti le pol teže svojega poklica.

Kar mu je pastirstvo pustilo časa, porabi ga za to, da se s pomočjo glasovira temeljito priučí koralnega petja. Zvedel je menda ali morebiti tudi samo slutil, da ga škofijstvo misli poklicati za korvikarja na stolno cerkev v St. Andraž. Drugači namreč ne vemo, zakaj bi mu služilo spričevalo dekana Stojana, takrat šolskega okrajnega nadzornika, ki se tako-le glasi: »Častiti gosp. Fr. Kosar je v koralnem in cerkvenem petju vrlo izvežban in si je tudi v godbi znamenito znanje prilastil. 26. nov. 1855.« Ravno tako dobro je spričevalo dekanijskega urada od istega dne gledé njegovega pastirskega delovanja, katero je škofijstvo menda tudi iz tega vzroka terjalo, ker je bil Kosar izvoljen za imenovano službo na stolnici. Glasi se: »Dekanijski urad radostno priznava, da se je č. g. Fr. Kosar ves čas svojega tukajšnjega bivanja ne samo kot začasni pokojnik, nego tudi kot kaplan izgledno vedel, in je vedno ljubeznivo pomagal v pastirstvu, kolikor mu je pripuščalo zdravje. Nastavljen pa za duhovnega pomočnika, je vse posle svoje službe najzvesteje opravljal, in kar mu je prostega časa ostajalo, porabil ga je za cerkveno petje, in si je

tako pridobil ne le občno spoštovanje duhovnih bratov, nego tudi župljanov.«

Ko je bil Kosar hitro po novem letu 1856 škofovskim pismom imenovan za korvikarja, smemo reči, da so se »vesele« Braslovče spremenile v žalostne Braslovče. Toda skozi oblake, ki so takrat viseli nad Braslovčami, sijalo je že tudi veselo upanje Kosarjevih rojakov, da je zdaj njih ljubljeneec ravno na pravem potu do višjih častij in do delokroga, primerne njegovi glavi.

## V spomin sv. misijona v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru.

Prvi slov. sv. misijon v cerkvi sv. Alojzija obhajal se je l. 1860. od 3. do 14. marca istočasno z nemškim v stolnici, ki se je sklenil 18. marca. Vodili pa so slov. sv. misijon nepozabni škof Slomšek z nekaterimi duhovniki. Preteklo je 34 let — in letos se je zopet obhajal v tej cerkvi sv. misijon za Slovence. Sicer Slomšek ni bilo več med nami; vendar pa je njihov duh govoril iz ust sedanjega mil. knezoškola krasne besede pozdrava in vabila. Rekli so, da so že dolgo gojili to misel, da oskrbijo kakor nemškim, tako tudi slovenskim prebivalcem mariborskega mesta prepotrebni sv. misijon, kar se jim je sedaj posrečilo. Nato so podelili čast. gg. misijonarjema Fr. Doljaku in Mih. Tomazetiču iz družbe Jezusove popolno oblast za ves čas sv. misijona.

Vsak dan bile so tri pridige. Udeležba je bila zjutraj, posebno pa zvečer vedno velika. Vsak stan imel je posebej skupno sv. obhajilo z ganljivim nagovorom. Gg. misijonarja ozirala sta se tudi na tukajšnje krajevne razmere, povdarjajoč, da se pekoče socialno vprašanje more le s pomočjo sv. vere rešiti, in sicer, ako delavci trdno zaupajo v Boga, krščansko živijo in vestno svoje dolžnosti izpolnjujejo. Obhajanih je bilo v času sv. misijona nad 2200 ljudi.

Najbolj slovesen je bil zadnji dan, v nedeljo dne 11. novembra; zato pa je prišlo tudi toliko ljudi, da se je vse trlo. Sklep je bil popoldne ob starih. Milostlj. knezoškof so najprej blagoslovili novi misijonski križ. Potem je imel č. g. Doljak sklepni govor. Odprl nam je knjigo s tremi poglavji, ki se glasi: 1. Boj se Boga in varuj se greha! 2. Ljubi Jezusa Kristusa! 3. Reši dušo! in je proseče opominjal vernike, naj odslej pogosto prebirajo to knjigo sv. misijona. Na to smo slovesno obnovili krstno obljubo in vero, kateri prizor je gotovo vsakemu izvalil solzo resničnega kesanja.

Po sklepnem govoru stopili so višji pastir pred oltar ter so v plamenečih besedah označili sad tega sv. misijona in zajedno izrekli pristrčno zahvalo vsem vernikom za obilno udeležbo in preč. gg. duhovnikom, osobito preč. g. ravnatelju bogoslovja. H koncu so podelili papežev blagoslov in z zahvalno pesmijo »Te Deum« sklenili ta II. slov. sv. misijon.

Zvonček Sv. Alojzija glasi se še tudi po sv. misijonu, in ljubljani Vzveličar nas po njem vedno opominja:

Molite in čujte vsi,  
Ostan'te vselej zvesti mi,  
In vam gotova krona  
Bo svetega misijona!

C.

## Gospodarske stvari.

**Zaloga gorice.**

Božji vrtnar je imel na svojem posestvu smokvico ali figovo drevo. Že tri leta hodi gledat, če bo kaj sadu